

Naturens Magi

SOM I SAGORNA FAST PÅ RIKTIGT

~ Susanna Klingborn ~

NATURENS MAGI

Lassbo Förlag
www.lassboforlag.se

ISBN 978-91-985981-3-1

© Susanna Klingborn 2020
www.klingbornart.com

Materialiet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Omslag: Susanna Klingborn
Illustrationer: Susanna Klingborn
Formgivning: Gabriella Brantdahl

Tryck: Jelgavas Tipografija, 2020
www.jt.lv

Naturens Magi

SOM I SAGORNA FAST PÅ RIKTIGT

~ Susanna Klingborn ~

Innehåll

Inledning	9	Gruff, vår buttre trädgårdstomte	64
Det största mötet	11	Att möta rädslan	67
Vätten Nisse – mitt första möte med ett naturväsen	17	Vackra Leijah, Nisses dotter	71
Första, andra och tredje mötet	20	Queen of woods	74
Namngivning 26 december	30	Litet åkerväsen	80
Spanarens gåva	33	Helande träd	81
Första mötet med en trädande	36	Alvdrottningen Isolde	83
Energiutbytet med herr jätte	39	Gårdstomten Knut och ett vidunderligt ljusväsen	87
Gåva från Belajh	43	Lurige John, små älvväsen och en trädande	90
Rundvandring i trädgården	47	Violinisten under Triumfbågen i Paris	93
Trollflickan Lisa	49	Trädandarnas glädjefyllda dans	95
Tallens inre ande och Rosenskönas råd	52	Första mötet med en kentaur	97
Den lilla trollfamiljen och mötet i jättarnas sal	55	De älskande trollen	100
Palle, vår rare hustomte	59	Samtal med herr trädande ...	104
En renande energivirvel	61	John ber om hjälp, småtroll och den vackraste gåvan	107
		Kentauren Aaron	114
		Spireah	116
		Spireah och herr trädande ...	119

Trädanden med skatten och önskan via skogsrådet.....	121	Aaron med den gröna smaragden.....	165
Aaron, Belajh och Nuets väsen.....	126	Småtrollen, alvkvinnan och en helande cirkel samt bekräftelsen	169
Sommarens magiska upplevelser	129	Trollkungen.....	174
Trädanden Paulie, Knut och Spireah.....	139	Gudinnornas träd.....	177
Sword of Gold.....	142	Min inre resa.....	180
Hjortfolket	146	Helande meditation	189
Ett helande	150	Hjärtliga tips på böcker och länkar	198
Isolde och devorna.....	153	Källor	200
Glastonbury 26 juni.....	155		
Fika i gräset med vättarna	158		
Vattennymfen Freya.....	161		

ÄLSKADE KRISTIAN

Du är mitt ankare som höll vår gemensamma båt stadig,
även om det blåste upp till en sjudundrande storm.

Nu när stormen har bedarrat ser jag på vårt liv
med stor tillförsikt.

Ett liv som vi fått möjligheten att upptäcka i glädje
tillsammans med våra älskade stjärnor.

Jag älskar dig.

Inledning

Det var aldrig min intention att möta naturväsen. Helt plötsligt visade de sig bara. Dessa vackra, helt magiska väsen. Som en blixt från klar himmel landade en enormt kraftfull och intensiv känsla i mitt hjärta om att jag skulle skriva och illustrera en bok om dem.

Varför förstod jag egentligen inte just då.

Det spelade heller ingen roll, jag var helt uppslukad av mina nya upplevelser och magiska möten med dem. Och samma år som de valde att ge sig tillkänna, var också det år då jag efter sex år av utmattning plötsligt fått bukt på de inflammationer som härjat i min hjärna. Inflammationer som gjort mig oförmögen att fungera i vardagen. Det var till och med så illa att jag funderade på att avsluta mitt eget liv då jag inte fann någon mening med att leva längre. Naturväsendenas blotta närvaro hjälpte mig fantastiskt mycket då jag trots den stora förbättringen mådde dåligt av och till.

Det kändes som om jag fått en ny chans i livet.

Efterhand förstod jag mer och mer, hur oerhört viktigt det var för dem att uppmärksamma oss människor på att de faktiskt existerar. Mitt mål med boken blev genast mycket tydligare.

Jag önskar av hela mitt hjärta att fler människor ska inse att det inte är endast vi som befinner oss på denna planet. Att vi hjälps åt att bevara vår gemensamma natur är livsviktigt för naturväsendena,

även om de flesta inte ser eller märker av dem så tydligt. Men trots det finns de runt oss och ger oss fantastiskt mycket kravlös kärlek och hjälp.

Så nu du vackraste stjärna, bjuder jag in dig till min sanning och en resa av magiskt upptäckande. Känn in vad som vibrerar i samklang med dig. Vi bär alla på våra egna sanningar och det är precis som det ska vara.

Från en själ till en annan

SUSANNA

Våga lyssna till ditt hjärtas sång,
så öppnar sig livet för dig på en gång.

Aaron, Belajh och Nuets väsen

olen strålade och luften var kall och frisk denna dag i slutet på mars. Det var inte helt lätt att ta sig fram på den isiga marken, men efter en stund kom jag fram till jättarnas sal. Tog raska kliv uppför slänten och ett av jättetrollen tittade förvånat och nästan yrvaket upp på mig när jag kom framåt i snabbt tempo. Med bultande hjärta nådde jag till slut platsen där skogsrådet senast hölls för nästan två veckor sedan. Aaron dök upp ganska omgående och jag förvånades över att hans häst, jag menar hästunderdel, faktiskt var svart. Skimrande svart och vacker. Kanske uppmärksammade han mig på det då jag nyligen suttit och tecknat av hur skogsrådsmötet hade sett ut och att jag då hade funderat på färgen. Jag frågade inte speciellt mycket, utan stod mest bara där och njöt av den fantastiska utsikten uppe i branten. Aaron retades med mig och ställde sig näsa mot nästa med mig och flinade. Och ännu bredare blev hans leende då mina tankar flög iväg om att han var rätt tjusig.

”Jag bjuder på den tanken”, sa jag och log tillbaka.

Min nyfikenhet tog över då jag undrade vad som fanns längre upp, och jag började således vandra ditåt. Aaron följde mig bara en bit upp, sedan stannade han. Istället kände jag att någon annan nu stod bakom mig. En man, över två meter lång, med bara ett skynke runt höfterna. Han bar på ett tillhygge, en stor avlång klubba som var bredare upptill, gjord av trä med vassa piggar som stack ut, det var

som om han stod beredd att slå mig med den! Men Aaron höjde sin hand som för att visa jättemannen att han skulle sänka sitt tillhygge. Jag fick också kort berätta vem jag var och jättemannen verkade nöjd med det och avlägsnade sig. Efter en stunds vandrande gick jag tillbaka ner på stigen igen och hälsade på borta vid alvernas näste. En av deras vakter stod vid portalen och jag stannade en bit ifrån och njöt av solens strålar i mitt ansikte. Allt var upplyftande ljust då snön skimrade på marken. Plötsligt stod en kvinna i vitt bakom mig, men i samma veva som jag skulle ta kontakt med henne dök Belajh upp. Jag hade kunnat förnimma honom vid ett matbord innan, men han kom nu för att säga hej ändå. Hans son, som nu var en ung pojke, övade på att skjuta med pil och båge en bit längre in i skogen. Försökte höra vad hans fru och son hette men kände mig väldigt splittrad denna dag, så jag gav till slut upp.

”Ni är fantastiskt vackra”, sa jag andlös av beundran.

”Du är också vacker”, svarade Belajh vänligt.

Mjaaa ... det kunde jag väl inte helt ta till mig kände jag och avfärdade det snabbt.

”Jag har kommit hit för att ställa en viktig fråga”, fortsatte jag.

Belajh tittade på mig med ökat intresse.

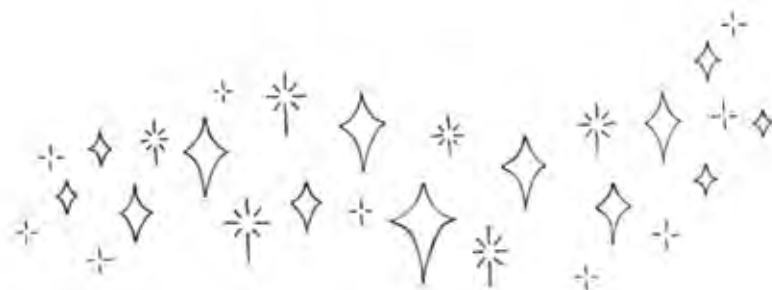
”Vad händer om skogen avverkas?” undrade jag – orolig över hur människor avverkar skog utan vidare tanke.

”Förbindelsen upphör”, svarade Belajh och jag fick se hur portalernas förbindelse mellan ovanjord och underjord bröts.

Sedan var han tvungen att återgå och jag genomförs av besvikelse. Belajh vände sig då om och gav mig en vänlig avskedskyss på kinden.

Så fort han hade försvunnit in i portalen stod återigen det kvinnliga väsendet bakom mig. Tittade nyfiket på henne, hon var ovanligt ljus, nästan vit i huden. Hon ställde sig framför mig och hennes isblå ögon såg in i mina. Hennes väsen utstrålade kyla, men inte alls på något negativt sätt. ”Hon är Nu”, hörde jag vibrera inom mig.

Hennes stora, snedställda ögon satt tätt ihop. Hon hade en markant näsa i ett avlångt ansikte, fylliga läppar, spetsiga öron. Hennes kläd-
nad bestod av vita tygstycken och smala remsor av dessa flög runt henne, trots att det var vindstill. Hon svävade lätt en bit ovanför marken. Min egen kropp gungade rytmiskt mot henne, som om en magnet drog försiktigt i mig. Min luftstrupe var kall och jag kände hur hon drog det kalla ur mig. Särade lätt på läpparna och kylan drogs ut ur min mun. Kallt hjärta, kall mage – det drogs långsamt ur mig. Sedan var hon borta. Lite omtumlad av Belajhs ord och upplevelsen med Nuets väsen gick jag sakta hemåt igen med en enda tanke i mitt huvud. *Vad händer om förbindelsen upphör?*

Sommarens magiska upplevelser

ivet blev för mycket och flera månader passerade utan besök hos mina vackra vänner, men så småningom lugnade det sig och jag hade möjlighet att finna tid för mig själv igen.

Jag hade tagit mig ut i solen, det var sommar nu, underbart varmt och behagligt. En skogshare hoppade upp precis där jag stod och fick mig att le stort. Efter den korta löprundan vilade jag mig mot det ensliga trädet i Sandbacka. Energierna från trädet gjorde att jag återhämtade mig snabbare och en stund senare började jag ta mig tillbaka hemåt. Efter någon kilometer möttes jag av en isande kyla och stannade förvånad upp. Vem där? Det var ett manligt väsen som satt på ett stort djur. Ett djur som jag inte alls fick grepp om. Horn? Det manliga väsendet stirrade misstänksamt på mig. Djurets nos var så nära mig att jag kunde känna luften från de vibrerande näsborrarna. Jag visade mitt hängsmycke från Spireah och det manliga väsendet ryckte till. Sedan såg jag djuret tydligare. En varulvsliknande best med gula glimmande ögon. Jag kände mig inte rädd där jag stod med benen brett isär och med blicken stadigt in i bestens ögon djupt förankrad i Moder Jord.

”Jag är inte rädd för dig. Och jag vill dig heller inget ont”, förklarade jag bestämt. I samma veva vände han om och drog sig bortåt. Något lättad och en aning nöjd över mig själv pustade jag ut. Strax därpå kände jag Spireahs vackra energi och jag log fnissande för mig

själv. Jaha, det var på grund av henne som väsendet hade gett sig iväg. Hon kom lugnt och stilla, sittandes graciöst på den vita älgen. Småpratade bara lite kort med henne. Jag ville hem. Men innan jag gick visade hon mig en snäcka i sin skira men fasta handflata. En snäcka som gick i cirklar om sig själv. Hon följde dess konturer med sitt finger runt, runt, runt ...

Som en symbol för nytt liv, ny början, växande, fred och harmoni.

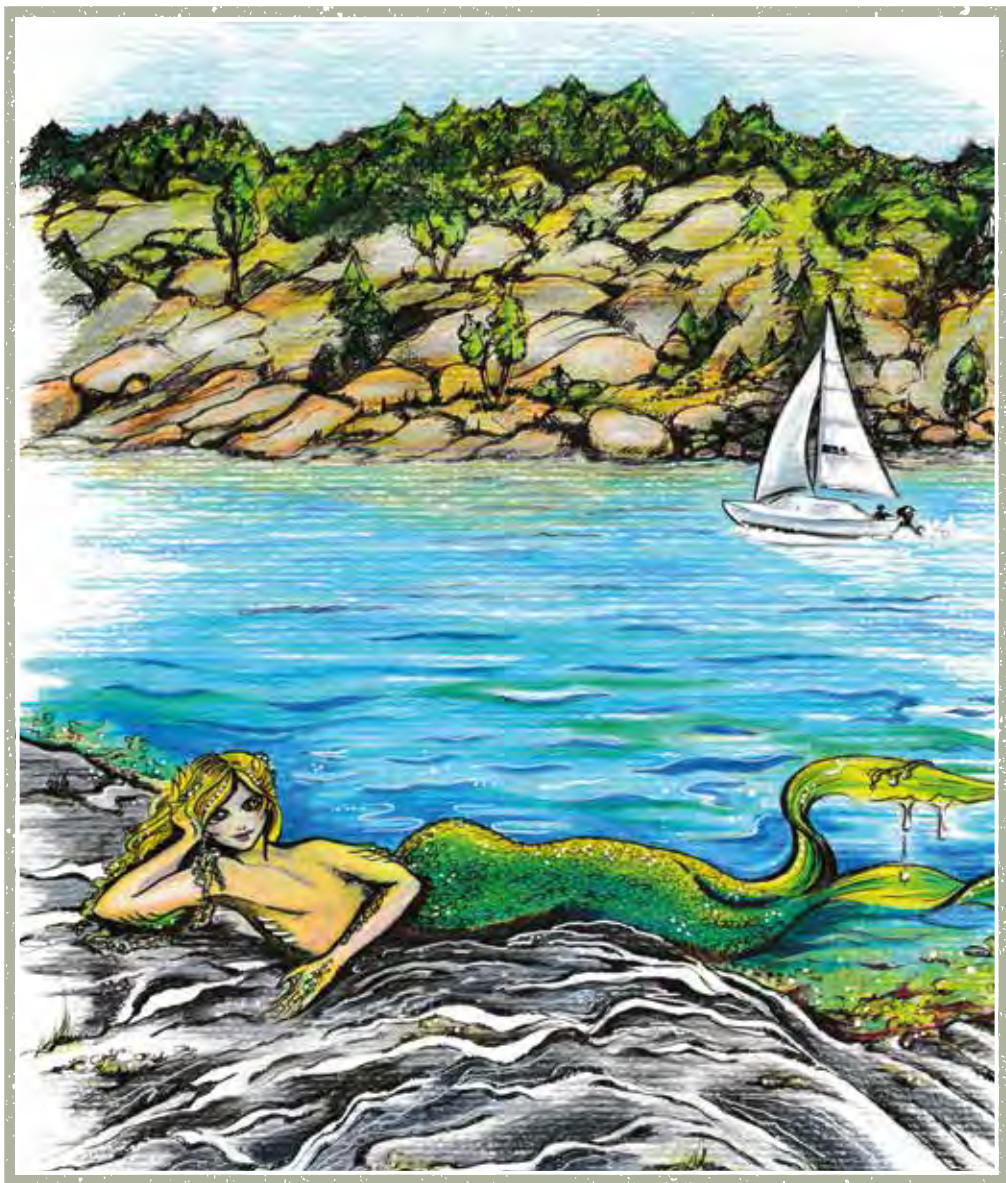
En annan dag denna sommar kände jag för att utforska närområdet lite och tog bilen för att se om jag kunde hitta en ny plats att landa vid. Mitt inre ledde mig till en mindre väg som låg lite undangömd vid vägkanten och jag ställde bilen i närheten. Tog med mig min solstol och lite annat smått och gott och lät mig ledas framåt på skogsstigen som nu visade sig.

Den spegelblanka sjön som reflekterade solens strålar hade uppenbarat sig för mig efter en stunds promenad på skogsstigen. Det var helt ljuvligt där jag befann mig. Alldeles tyst förutom en och annan fisk som hoppade i vattnet. Jag valde att placera mina saker i närheten av vattnet och satte mig sedan i solstolen. Det svävade mängder av små blå trollsländor runt mig där jag satt och blickade ut över sjön. Bakom mig fanns ett stort skogsparti med höga träd och flera buskar som visade upp alla olika nyanser av grönt. Jag hade direkt lagt märke till de olika naturväsendena i närheten som nyfiket studerade mig. De ville få kontakt, men jag hade bett dem vänta.

LEIJHTRAN OCH DEN LILLA KRIGARÄLVAN

När jag vid ett senare tillfälle valde att förtydliga min skiss såg jag för mitt inre hur en röd triangel skulle avbildas i målningen. Som vanligt ifrågasatte jag inte det hela utan hade tillit till att jag skulle förstå budskapet i sinom tid.

~ HAVSFRUN PÅ TJÖRN ~

När jag sedan valde att öppna upp mitt inre seende trädde genast en manlig gestalt fram. Han bar stolt en snirklig krona gjord av trä på sitt huvud. Barbröstad, muskulös och med en enorm karisma. Han var en kentaur. Det långa håret var guldblont och hans ögon sken i glittrande blått. Hästunderkroppen var fläckig, svart-vit och musklerna avtecknade sig under huden. Jag förklarade mitt ärende och såg då hur nyfikna sjöfolk också började närma sig. De lyssnade intresserat.

”Mitt namn är Leijhtran”, klargjorde kentauren stolt.

Under tiden jag tecknade av Leijhtran dök en älva upp bredvid honom. Hon bar en liten båge och pil insåg jag förvånat. Hon hörde mina tankar, så klart.

”Jag är en krigarälva och jag krigar för min rätt att leva”, förklarade hon bestämt.

Denna sommar bjöd på en värme utan dess like och precis som många andra letade jag mig ut till havet för att få svalka. Det blev flera helt magiska dagar vid havet. De uppfriskande vindarna från väst fick mitt inre att sjunga av lycka. Vid ett tillfälle ute vid klipporna på Tjörn fick jag kontakt med en makalöst vacker havsfru. Jag hade satt mig upp för att få svalka av vinden då solens strålar var brännheta. Blickade ut över havet som guppade stilla och andades in den salta doften av hav. Slöt ögonen och hörde det karaktäristiska lätet från en mås i närheten. Då framträdde hon plötsligt för mitt inre. Havsfrun.

Som alltid hade jag med mig teckningsblock och pennor. Hon låg stilla och tittade på mig medan jag satt och tecknade av henne. Ljudet från människorna runt mig, mullrandet från båtarna som åkte förbi, havets kluckande mot klipporna och måsarnas skriande tonades ner och allt blev tyst. Det kändes som om tiden stod stilla.

I slutet av sommaren gick jag en kurs där jag fick möjlighet att förstå mig själv på djupet än mer. Vid ett av kurstillfällena tog vi en promenad i skogen som låg i närheten. Det var naturreservatet i Svartedalen som vi befann oss i. En magiskt välbevarad och kärleksfullt strålande skog. Den helande gröna färgen i olika nyanser gjorde njutningen fullkomlig. Vid ett av de stopp vi gjorde längs stigarna skulle vi sprida ut oss och känna in naturen och de som eventuellt befann sig där.

Omgående kände jag en stark energi och gick mot dess håll. En mindre skogsdunge uppenbarade sig och jag satte mig på ett fallet mossbevuxet träd som blivit till en mjuk bänk att vila vid. Förutom fåglarnas ljuva kvittrande låg det en behaglig tystnad i luften. Den energi jag känt av vibrerade ännu starkare och jag såg väsendet när hon kom gående bakom mig. Hon såg ut att vara kanske bara lite kortare än jag och hon bar skira kläder som var transparenta i vitt med vackra gulddetaljer. Hennes vänliga bruna ögon tittade milt in i mina och hon blåste fjärilar mot mig.

”Du kan kalla mig Älvdalens drottning”, sa hon stilla.

ÄLVDALENS DROTNING

FJÄRIL

Dansa, måla, skapa, uttryck dig själv. Min gåva till dig är att kreativt gestalta det du vill att andra skall se.

”Vi fjärilar bär på drömmar, det är vi som förmedlar dem till dig. Vill du leva din dröm här och nu? Gör som vi. Dansa din dröm levande!”
Med andra ord – sluta fundera – gör något kreativt av dina idéer.

Jag minns inte längre vad jag frågade henne, men svaret kom ögonblickligen. Kanske handlade det om hur vi kan skapa lycka? Eller fick jag svaret på hur man finner sitt livs syfte?

”Glädje är en av nycklarna och att vara nyfiken på livet”, svarade hon mjukt.

”Livet är en dans”, fortsatte hon att berätta. ”Det handlar om att upptäcka. Upptäckarlust.”

Jag funderade på hennes ord, kanske innebar dansen att livet handlar om att följa flödet? Istället för att streta emot? Mina funderingar landade inom mig under tiden som jag plockade upp mitt teckningsblock.

Jag kavlade upp ärmarna för att underlätta tecknandet. Älvdalens drottning reagerade direkt på mitt egengjorda armband med kristaller som jag bar runt min handled. Hon drog sitt ena finger med vördnad över pärlorna.

”Vilken positiv och vacker energi”, sa hon och log mot mig.

Jag kände mig skönt avslappnad i denna magnifika skog. Jag var omsluten av höga, majestätiska träd och magiskt vacker moss som dämpade alla ljud, och insekternas mjuka surrande fick mitt hjärtas

slag att sakta ned.

När jag satt där och tecknade av henne såg jag att hon ville ge mig en gåva. Det var ett par älvvingar ämnade åt mig. De genomskinliga vingarna skimrade i silver. Vingarna skulle hjälpa mig att flyga i glädje, kärleksglädje, berättade hon för mig.

Det började dyka upp fler älvor under tiden jag satt där och pratade med Älvdalens drottning. Det var små älvbarn.

”Barn bär på den sanna glädjen” förklarade Älvdalens drottning med sin visa stämma. ”Glädjen deras är okonstlad, för barn är i grunden nyfikna, de vill upptäcka.”

Strax därpå kom en nyfiken flicka och satte sig bredvid mig på trädet. Jag förstod att hon ville peta på mig och jag log. Jag studerade henne lite mer ingående och såg in i ett par mycket ljusa blå ögon. Hennes uppsatta hår var rött och skimrade i guld. Små blommor växte i dressen hon bar, en oerhört vacker levande grönska. Jag blev lite förbryllad och frågade henne om detta. Hon höjde ögonbrynen och tog tag i sin dress som påminde om en klänning, och tittade först på den och sedan på mig.

”Ja?” sa hon frågande.

Det var ju inget konstigt alls tyckte hon, helt naturligt att skira blommor växte frodigt i de kläder hon bar. När jag sedan satt och tecknade av även henne hörde jag namnet Leigha vibrera i mitt inre.

ÄLVARNET LEIGHA

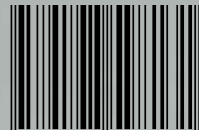

ad är egentligen naturväsen? Är det bara gammalt skrock och folksagor eller finns det faktiskt mer sanning i sagorna om tomtar och troll än vi kunnat ana? Kanske har du till och med själv känt av dem? Susanna Klingborns självbiografiska debutroman *Naturens magi – som i sagorna fast på riktigt tar dig med på en magisk resa där du bjuds in i bland annat alvernas, kentaureernas och trollens riken*. I sina möten och de många illustrationerna öppnar Susanna dina ögon för möjligheten att vi människor lever sida vid sida med många olika sorters naturväsen, och att det är möjligt att kommunicera och samverka med dem. Den andliga resan tog sin början när Susanna blev svårt sjuk. Många år av sökande för att bli frisk följde. Ett sökande som ledde till mycket mer än så. När tiden var mogen valde naturväsendena att visa sig och låta henne ta del av deras fantastiska värld.

Susanna Klingborn är företagare, pedagog och spirituell konstnär. Hon har ställt ut sin konst i stora internationella utställningar världen över. Sin mediala förmåga använder hon i sitt mångfacetterade skapande och i sina kurser, för att förmedla helande bilder och budskap till andra människor.

Lassbo Förlag
FÖR BERÄTTELSEN I DIG

9 789198 598131 >